

NE FELEJTS EL EMLÉKEZNI RÁM!

NEVER NEVER

soha, de soha

COLLEEN
HOOVER

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐK

TARRYN
FISHER

NEVER NEVER

soha, de soha

COLLEEN
HOOVER

TARRYN
FISHER

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

*Ajánljuk ezt a könyvet mindenkinek,
akit nem Sunda Collettinek hívnak.*

I. RÉSZ

1

Charlie

CSATTANÁS. Könyvek zuhannak a linóleumpadlóra. Pörögve csúsznak egy-két métert, és megállnak egy láb előtt. Az én lábam előtt. Nem ismerem fel sem a fekete szandált, sem a piros körmöket, de mozognak, amikor utasítom őket, úgyhogy biztosan az enyémeik. Igaz?

Csengő szól.

Élesen visít.

Hátrahőkölök, a szívem majd kiugrik a helyéből. A szemem balra mozdul, felmérem a környezetemet, igyekeztve nem leleplezni magamat.

Ez meg miféle csengő volt?

Hol vagyok?

Nevetgélő, beszélgető, hátizsákos gyerekek sietnek fürgén a helyiségbe. *Iskolai csengő!* Mindenki leül a helyére, egyikük hangosabban mondja a magáét, mint a másik. Mozgást érzékelek a lábamnál, és összerendeznek meglepetésben. Valaki a földig hajolva a könyveket szedi össze: egy vörös arcú, szemüveges lány. Mielőtt felegyenesedne, valami félelemszerűvel a tekintetében pillant rám, aztán elsiet.

A többiek nevetnek. Először azt hiszem, rajtam, de körülnézek, és látom, hogy mindannyian a szemüveges lányt nézik.

– Charlie! – kiáltja egy hang. – Nem láttad? – Aztán: – Neked meg mi bajod, Charlie? Hahó!

Tényleg hiányzott, nem tudom, hogy csinálom ezeket, bocsi.

A szívem sebesen ver. Borzasztó sebesen.

Hol vagyok? Miért nem emlékszem?

– Charlie! – súgja oda valaki.

Körülnézek.

Ki az a Charlie? Melyiket hívják Charlie-nak?

Annyi gyerek van: szőkék, barnák, kócosak, szemüvegesek, szemüvegtelenek...

Egy férfi lép be aktatáskával a hóna alatt, amit aztán letesz az asztalra.

A tanár.

Egy osztályteremben vagyok, és ő a tanár. Azon gondolkodom, hogy középiskola vagy egyetem lehet.

Hirtelen felpattanok. Rossz helyen járok. Mindenki ül, csak én állok... és elindulok.

– Hová, hová, Wynwood kisasszony?

A tanár rám néz a szemüvege fölött, miközben egy köteg papír között keresgél. Aztán lecsapja az egészét az asztalra, én pedig összerendezek. Nyilván én vagyok Wynwood kisasszony.

– Biztos menstruál! – kiáltja valaki.

A diákok kuncognak. Érzem, hogy jeges borzongás fut végig a hátamon, majd továbbmászik a vállam felé. Rajtam nevetnek. Fogalmam sincs, kik ezek az emberek.

Egy lány szól közbe.

– Fogd már be, Michael!

– Nem tudom. – Most először hallom a saját hangomat. Túl magas. Megköszörülöm a torkomat, és újra próbálkozom. – Nem tudom. Máshol kellene lennem.

Megint nevetnek. Körbenézek a falakon lógó képeken. Az Egyesült Államok elnökeit ábrázolják, alattuk dátumok. *Történelemterem? Középiskola.*

A férfi – azaz a tanár – úgy billenti félre a fejét, mintha ennél nagyobb ostobaságot nem is mondhattam volna.

– És mégis hol máshol kellene lenned a dolgozat idején?

– Nem... nem tudom.

– Ülj le! – mondja.

Fogalmam sincs, hová mennék innen. Megfordulok, és visszasétálok. A szemüveges lány felnéz rám, amikor elhaladok mellette. Aztán éppen olyan gyorsan el is kapja a tekintetét.

Amint leülök, a tanár papírokat oszt ki. A padok között járkál, és monoton hangon magyarázza, hogy a dolgozat eredménye milyen mértékben számít majd bele a tanév végi jegyünkbe. Amikor hozzám ér, megtorpan egy pillanatra, és mély ráncok jelennek meg a homlokán.

– Nem tudom, miben mesterkedsz. – Kövér mutatóujját az asztalra nyomja előttem. – De akármilyen is az, elegendem van belőle. Még egy ilyen bűvészmutatvány, és mélység az igazgatói irodába.

Lecsapja elé a dolgozatot, és megy tovább a következő padhoz.

Nem bölintok, nem csinállok semmit. Igyekszem eldönteni, mit tegyek. Jelentsem be az egész teremnek, hogy fogalmam sincs, ki vagyok, és hogy kerültem ide, vagy inkább csak a tanárt vonjam félre csendben? Azt mondta, nem akar még egy ilyen bűvésztrükköt. A tekintetem az előttem lévő lapra téved. A többiek már a dolgozattal foglalkoznak, a tolluk a papírt szántja.

NEGYEDIK ÓRA
TÖRTÉNELEM
MR. DULCOTT

Ott van még egy kipontozott vonal. A nevemet kellene ráírni, de fogalmam sincs, mi a nevem. A tanár Wynwood kisasszonynak nevezett.

Miért nem ismerem fel a saját nevemet?

Miért nem tudom, *hol* vagyok?

Vagy azt, hogy *ki* vagyok?

Mindenki a dolgozata fölé hajol, csak én nem. Jobb híján ülök, és bámulok előre. Mr. Dulcott rám mered az asztala mögül. Minél tovább ülök mozdulatlanul, annál vörösebb lesz az arca.

Telik az idő, ám az én világom egy helyben áll.

Végül Mr. Dulcott feláll, és nyitja a száját, hogy mondjon nekem valamit, de megszólal a csengő.

– Kifelé menet tegyétek a dolgozatokat az asztalomra – mondja, közben le sem véve rólam a szemét.

Mindenki kisereglik az ajtón. Felállok, és követem őket, mert nem tudom, mi mást tehetnék. A padlóra szögezem a tekintetem, de érzem a tanár dühét. Nem értem, miért haragszik rám annyira. Már a folyosón vagyok, kétoldalt kék szekrények sorakoznak.

– Charlie! – kiáltja valaki. – Charlie, várj meg!

Egy pillanattal később valaki a karomba fonja a karját. Arra számítok, hogy a szemüveges lány lesz az; nem tudom, miért. Nem ő az. Viszont most már tudom, hogy a nevem Charlie. *Charlie Wynwood.*

– Elfelejtetted a tatyódat – mondja a lány, és a kezembe nyomja a fehér hátizsákot.

Elveszem tőle, azon gondolkodom, van-e benne esetleg egy tárcza valami igazolvánnyal. A lány továbbra is belém karol menet közben.

Alacsonyabb nálam, hosszú sötét haja van, barna őzike szeme olyan nagy, hogy a fél arcát betölti. Különleges és gyönyörű.

– Miért voltál olyan fura odabent? – kérdezi. – Kiverted a Rák kezéből a könyveket, aztán mintha bekattantál volna.

Érzem a parfümjé illatát. Ismerős és túlságosan édes, mintha egymillió virág versenyezne egymással a figyelemért. A szemüveges lányra gondolok, az arcára, ahogy lehajolt, hogy felvegye a könyveit. Ha ilyet tettem, vajon miért nem emlékszem rá?

– Hát...

– Ebédelni megyünk, miért arra indulsz?

Egy másik folyosóra terel, újabb diákok mellett haladunk el. Mind felém fordul, és vet rám egy pillantást. Érdekelne, hogy ismernek-e, és hogy én miért nem ismerem magamat. Nem tudom, miért nem mondom el a lánynak, miért nem mondom el Mr. Dulcottnak vagy bárki másnak, akit véletlenszerűen elkapok a folyosón, hogy fogalmam sincs róla, ki vagyok, vagy hogy hol vagyok. Mire komolyan arra jutnék, hogy megteszem, egy kétszárnyú ajtón át belépünk a menzára. Zajok és színek: testek mind-mind saját, egyedi kipárolgással, vibráló neoncsövek, amik mindent ocsmány fénnel festenek be. *Atyaéé!* Megmarkolom a pólómat.

A lány, aki belém karolt, hablatyol valamit. Andrew így, Marcy úgy. Andrew-t bírja, de Marcy az agyára megy. Gőzöm sincs, kik ezek az emberek. A lány a kajáspulthoz terel. Salátát veszünk és diétás kólát. Aztán letesszük a tálcáinkat egy asztalra. Mások már ülnek ott: négy fiú meg két lány. Hirtelen leesik, hogy kiegészítettünk egy csapatot. Most minden lányhoz tartozik egy fiú. Mindenki várakozással tekint rám, mintha mondanom vagy tennem kellene valamit. Egyetlen üres hely marad nekem, szóval letelepszem a sötét hajú fiú mellé. Lassan ülök le, két kezemet az asztalra fektetem. A fiú vet rám

egy gyors pillantást, aztán a tálcája fölé hajol. Apró izzadságcseppeket látok a homlokán, közvetlenül a haja vonala alatt.

– Olyan furák tudtok lenni néha – mondja a velem szemben ülő szőke lány.

Felváltva néz hol rám, hol a mellettem lévő fiúra. A srác felnéz a makarónijából, és egyszerre rájövök, hogy csak tologatja a tányérokat a tálcáján. Egy harapást sem evett, hiába tűnt úgy, hogy szorgalmasan falatozik. Rám néz, én ránézek, aztán mind a ketten visszafordulunk a szőke lány felé.

– Történt valami, amiről tudnunk kéne? – kérdezi.

– Nem – feleljük egyszerre.

A fiúm. Abból tudom, ahogy a többiek kezelnek bennünket. Hirtelesen rám mosolyog csillogó fehér fogsorával, és a vállamra teszi a kezét.

– Minden a legnagyobb rendben van köztünk – mondja, és megszorítja a karomat.

Ösztönösen mozdulatlaná dermedek, de amikor látom, hogy hat szempár mered ránk, beadom a derekam, és részt veszek a játékban. Rémisztő, ha az ember nem tudja, kicsoda, és még rémisztőbb belegondolni, hogy talán tévesen rakja össze a darabkákat. Most már félek. Nagyon félek. Ezzel a helyzettel már végképp nem tudok mit kezdeni. Ha most mondok valamit, örültnek fognak tartani. A fiú ragaszkodó tekintetét látva mindenki megnyugszik. Mindenki, kivéve... őt. Folytatják a beszélgetést, de egybefolynak a szavak: futball, buli, megint futball. A mellettem ülő fiú nevet, és ő is hozzáteszi a maga mondanivalóját, közben a kezét egy pillanatra sem veszi el a vállamról. Őt Silasnek szólítják. Engem Charlie-nak. A sötét hajú, nagy szemű lány Annika. A többiek nevét egyszerűen nem hallom a zsvajban.

Az ebéd idővel véget ér, és mindannyian felállunk. Silas mellett sétálok, vagyis inkább ő sétál mellettem. Elképzelésem sincs,

merre tartunk. Annika a másik oldalra lép, belém karol, és a pomponlányok délutáni gyakorlásáról beszél. Klausztofóbiás leszek tőle. Amikor a folyosónak arra a pontjára érünk, ahonnan a melléképület nyílik, odahajolok, és olyan halkán szólok hozzá, hogy csak ő hallhassa.

– Elkísérnél a következő órára?

Komolyan néz rám. Félrehúzza a pasiját, mond neki valamit, aztán megint belém karol. Silashez fordulok.

– Annika elkísér a következő órára.

– Oké – mondja. Mintha megkönnyebbülne. – Akkor... később találkozunk.

Elindul az ellenkező irányba. Amint Silas eltűnik szem elől, Annika hozzám fordul.

– Hová megy?

Megrántom a vállam.

– Órára.

Zavartan rázza meg a fejét.

– Nem értelek benneteket. Az egyik nap még nyaljátok-faljátok egymást, aztán meg úgy viselkedtek, mint akik képtelenek megmaradni ugyanabban a szobában. Tényleg el kell végre döntened, hogy mit akarsz tőle, Charlie.

Megáll egy ajtó előtt.

– Ide jövök – mondom, hogy lássam, tiltakozik-e.

Nem teszi.

– Majd hívj fel! – mondja. – Tudni akarom, hogy alakult a tegnapi este.

Bólintok. Amikor eltűnik az arcok tengerében, belépek az osztályterembe. Nem tudom, hova üljek, úgyhogy a hátsó sorhoz battyogok, és letelepszem az ablak mellett. Korán érkeztem. Kinyitom a

hátizsákomat. Két füzet meg egy sminkkészlet közé ékelődve találok egy tárcát. Előveszem, és kinyitom. Van benne egy jogosítvány, rajta széles mosolyú, sötét hajú lány fényképével. *Ez vagyok én.*

CHARLIZE MARGARET WYNWOOD
HOLCOURT WAY 2417, NEW ORLEANS, LOUISIANA

Tizenhét éves vagyok. Március 21-én van a születésnapom. Louisiana államban élek. A bal felső sarokban lévő képet tanulmányozom, de nem ismerem fel a rajta lévő arcot. Az én arcom az, de még sosem láttam. Igazából... szép vagyok. Csak huszonnyolc dollárom van.

Kezdenek megtelni a helyek. Mellém nem ül senki, tisztára olyan, mintha tartanának tőlem. Spanyolórán vagyok. A tanárnő csinos és fiatal, Mrs. Cardonának hívják. Ő nem úgy néz rám, mint annyian mások; nem úgy, mint aki gyűlöl. Az igeidőkkel kezdünk.

Nincsen múltam.

Nincsen múltam.

Öt perc telik el az órából, amikor kinyílik az ajtó. Silas lép be rajta lesütött szemmel. Először azt hiszem, azért jött, hogy beszéljen velem, vagy hogy hozzon nekem valamit. Veszek egy mély lélegzetet, felkészülök rá, hogy eljåtsszam a szerepem, de Mrs. Cardona tesz egy tréfás megjegyzést Silas késésével kapcsolatban. A fiú mellém ül le, az egyetlen üres székre, és mereven bámul maga elé. Ránézek. Addig stírlöm, amíg végül felém fordítja a fejét. Izzadságcseppek gördülnek le a halántékán.

Tágra nyílik a szeme.

Éppen olyan tágra... *mint az enyém.*

2

Silas

HÁROM ÓRA.

Majdnem három óra telt el, és még mindig nem szűnik a kábulat.

Nem, nem is kábulat ez. Még csak nem is valami sűrű ködszerűség. Olyan, mintha egy koromsötét szobában támolyognék a villanykapcsoló után tapogatózva.

– Jól vagy? – kérdezi Charlie.

Jó pár másodperce bámulom már, próbálok legalább halványan ismerős vonásokat felfedezni az arcon, amelyik állítólag a legismerősebb kellene hogy legyen mind közül.

Semmi.

Lenéz az asztalára, sűrű fekete haja függönyként ereszkedik közénk. Szeretném jobban megnézni magamnak. Azt akarom, hogy valami beugorjon, hogy olyasmit vegyek észre rajta, amit tudok hová tenni. Azt akarom, hogy tudjak egy anyajegyőről vagy egy szeplőről, még mielőtt megpillantom, mert szükségem van valami felismerhetőre. Bármilyen darabkája szívesen belekapaszkodnék, hogy megnyugodjak, nem ment még el teljesen az eszem.

Végül felemeli a kezét, és a füle mögé igazítja a haját. Tágra nyílt, teljesen ismeretlen szemmel néz rám. A szemöldöke közt egyre mélyül a ránc. Beleharap a hüvelykujjába.

Aggódik miattam. Vagy talán miattunk.

Miattunk.

Szeretném megkérdezni tőle, hogy tudja-e, mi történhetett velem, de nem akarom megijeszteni. Hogyan magyarázzam el neki, hogy nem ismerem? Ami azt illeti, hogyan magyarázzam el bárkinek? Az elmúlt három órát azzal töltöttem, hogy igyekeztem természetesen viselkedni. Először meg voltam győződve róla, hogy valamiféle illegális anyagot használtam, és az okozott filmszakadást, de ez teljesen más, mint egy filmszakadás. Más, mint amikor beszívok vagy berúgok... és igazából elképzelésem sincs, hogy egyáltalán ezt honnan tudom. Nem emlékszem semmire, ami három óránál régebben történt.

– Mi az? – Charlie felém nyújtja a kezét, mint aki meg akar érinteni, de gyorsan vissza is húzza. – Jól vagy?

Megmarkolom a pulcsim ujjának a végét, és letörlöm a nedvességet a homlokomról. Amikor megint Charlie-ra nézek, látom az aggodalmat a tekintetében. Kényszerítem a számat, hogy mosolyra görbüljön.

– Semmi baj – mormogom. – Csak hosszú volt az éjszaka.

Amint kimondom, rám jön a frász. Gőzöm sincs, milyen éjszakám volt, és ha ez a lány itt mellettem tényleg a barátnőm, akkor egy ilyen mondat valószínűleg nem lehet túlságosan megnyugtató neki.

Látom, hogy megrebben a szeme, és félrebillenti a fejét.

– Miért volt hosszú az éjszaka?

Hogy az a!

– Silas! – A hang valahonnan a terem elejéből jön. Felnézek. – Ne beszéljess! – mondja a tanár.

Folytatja a magyarázatot, nem törődik velem, mit szólok hozzá, hogy kipécézett magának. Megint Charlie-ra nézek, de csak futólag, és máris újra az asztalt bámulom. Az ujjaim végigkísérik a fába vésett nevek betűinek vonalát. Charlie még mindig rám mered, de én nem nézek rá. Elfordítom a fejem, és két ujjal kitapintom a bőrkeményedéseket a tenyeremen.

Dolgozom? Fűnyírással keresek pénzt?

Talán az amerikai foci miatt van. Ebéd közben kihasználtam az időt, és figyeltem a többieket magam körül. Annyit sikerült kiderítenem, hogy délután fociedzésem lesz. Fogalmam sincs, hány órákor és hol, de csak végigültem az utolsó néhány tanórát is anélkül, hogy tudtam volna, mikor hová kell mennem. Igaz, jelenleg semmiféle emlékem nincs a dolgokról, de kezdek rájönni, hogy nagyon jól el tudom játszani a szerepemet. Talán túl jól is.

Átfordítom a kezemet, és most már meg is nézem magamnak azokat a bőrkeményedéseket a tenyeremen.

Lehet, hogy egy tanyán élek.

Nem, nem ott.

Fogalmam sincs, honnan tudom, de annak ellenére, hogy nem emlékszem semmire, a jelek szerint azonnal ráérezek, hogy mely feltételezésem pontosak, és melyek nem. Lehet, hogy öntudatlanul különféle következtetéseket vonok le abból, amit látok, nem pedig az ösztöneim működnek. Például az a benyomásom, hogy ha valaki tanyán él, akkor nem hord olyan ruhákat, mint amiket én viselek éppen. Szép ruhák. *Divatosak?* Lenézek a cipőmre, és arra jutok, hogy ha valaki megkérdezné tőlem, gazdagok-e a szüleim, azt felelném, hogy igen, azok. És igazából nem tudom, miért, mert nem emlékszem a szüleimre.

Nem tudom, hol élek, kivel élek, és hogy az anyámra vagy az apámra hasonlítok-e inkább.

Még azt sem tudom, hogy nézek ki.

Hirtelen állok fel, közben hangos csikorgással pár centivel előbbre tolom a padot. Mindenki felém fordul az osztályban, kivéve Charlie-t, aki eleve engem bámul, amióta csak leültem. A tekintete nem kíváncsi és nem kedves.

Sokkal inkább vádló.

A tanár haragosan mered rám, de úgy tűnik, egyáltalán nem lepi meg, hogy eltereltem a többiek figyelmét. Csak áll ott önelégülten, és várja, hogy bejelentsem, miért zavartam meg az órát.

Nyelek egyet.

– Mosdóba kell mennem.

Ragadnak az ajkaim. Száraz a szám. Az agyam egy roncs. Nem várok engedélyre, már el is indulok az ajtó felé. Érzem magamon a többiek tekintetét, ahogy kilépek a teremből.

Jobbra indulok, de a folyosó végéig nem találok mosdót. Visszafordulok, elhaladok az osztálytermem ajtaja előtt, továbbmegyek, befordulok a sarkon, és már ott is van a vécé. Belököm az ajtót, magányt remélek, de valaki a piszoárnál áll, háttal nekem. A mosdókagylóhoz fordulok, de nem nézek a tükörbe. Lenézek, megfogom a mosdó két oldalát, és erősen belekapaszodom. Beszívom a levegőt.

Ha rá tudom venni magamat, hogy felnézzek, a tükörképem előhívhat egy emléket, vagy hát, csak meglátok benne valamit, amit ismerősnek találok. Bármit.

A srác, aki pár pillanattal korábban még a piszoárnál pisilt, most mellettem áll, és karba font kézzel az egyik mosdókagylónak támaszkodik. Rápillantok, észreveszem, hogy engem néz. Egészen világosszőke a haja, szinte fehér. A bőre annyira sápadt, hogy leginkább egy medúzára emlékeztet. Már-már átlátszó.

Emlékszem, hogy néz ki egy medúza, de elképzelni sem tudom, mit fogok látni, amikor megnézem magam a tükörben?

– Szarul nézel ki, Nash – mondja vigyorogva a srác.

Nash?

Mindenki más Silasnek szólított. Ezek szerint Nash a vezetéknevem. Megnézném a tárcámat, de nincs a zsebemben. Van viszont egy rakás pénz. Legelőször valamilyen igazolványt kezdtem keresni azután, hogy... Nos, azután, hogy megtörtént.

– Nem érzem valami fergetegesen magam – mormogom jobb híján.

A fiú pár pillanatig nem válaszol, ugyanúgy bámul rám, mint Charlie az osztályteremben, csak kevésbé aggodalmasan, inkább elégedetten. Vigyorogva lép el a mosdókagylótól. Kihúzza magát, de így is jó két-három centivel alacsonyabb nálam. Előrelép, a tekintetéből ítélve nem azért, mert az egészségemért aggódik.

– Azóta sem tisztáztuk a péntek estét – mondja aztán. – Ezért jöttél utánam?

Az orrlyuka kitágul, miközben beszél, a keze az oldala mellett lóg, kétszer ökölbe szorul.

Két másodpercig némán vitatkozom magammal. Tudom, ha elhúzódok tőle, gyávának tűnök. Viszont azt is tudom, hogy ha előre lépek, akkor meg valami olyasmire hívom ki, amivel most nem akarok foglalkozni. Nyilván gondja van velem, méghozzá péntek este akasztottam ki valamivel... akármit is tettem.

Kompromisszumos megoldásként egyszerűen nem reagálok.

Tegyel úgy, mintha nem érdekelne!

Lustán a mosdóra pillantok, és elfordítom az egyik csapot, mire folyni kezd a víz.

– Majd a pályán lerendezzük – mondom.

Legszívesebben azonnal vissza is szívnám. Csak most jut eszembe, hogy talán nem is focizik. A méretéből kiindulva feltételeztem, hogy igen, de ha mégsem, akkor a megjegyzésemnek egyszerűen semmi értelme nincs. Visszatartom a lélegzetem, és várom, hogy kijavítson vagy behúzzon egyet.

Egyikre sem kerül sor.

Még bámul pár pillanatig, aztán elvonul mellettem úgy, hogy útban az ajtó felé szándékosan nekem ütközik a vállával. A tenyeremet a csapból folyó víz alá tartom, és kortyolok egyet. A kézfejemmel megtörlöm a számat, és felnézek. Magamra.

Silas Nashre.

Különben is, milyen istenverte egy név ez?

Közönyösen bámulok az ismeretlen, sötét szempárba. Úgy érzem, soha azelőtt nem láttam még, pedig több mint valószínű, hogy nap mint nap ez a szem néz vissza rám, amióta csak akkorára nőtem, hogy felérem a tükört.

A velem szemben álló fiú éppen annyira ismerős a számomra, mint a lány, akit – valami Andrew nevű fazon szerint – most már több mint két éve „döngetek”.

A velem szemben álló fiú éppen annyira ismerős a számomra, mint az életem összes többi aspektusa.

Azaz semennyire.

– Ki vagy te? – kérdezem suttogva.

A mosdó ajtaja lassan kinyílik, és a tekintetem a saját tükörképemről a bejárat tükörképére siklik. Először egy kéz jelenik meg. Felismerem a fényes piros lakkot a körmein. *A lány, akit most már több mint két éve „döngetek”.*

– Silas?

Felegyenesedem, és az ajtó felé fordulok, amikor a lány beles. Összenézünk, de csak két másodpercig álljuk egymás tekintetét. A lány félrenéz, felméri a mosdót.

– Csak én vagyok itt – mondom.

A lány bólint, és végül csak átlépi a küszöböt, ha nagyon bizonytalanul is. Jó lenne tudni, hogyan nyugtassam meg anélkül, hogy felkelteném a gyanúját. Az is jó lenne, ha emlékeznék rá vagy bármi másra a kapcsolatunkból, mert el akarom mondani neki. Muszáj elmondanom neki. Muszáj másnak is tudnia róla, hogy feltehessem a kérdéseimet.

De hogy mondja el az ember a barátnőjének, hogy fogalma sincs, kicsoda? Vagy hogy egyáltalán ő maga kicsoda?

Nem mondja el neki. Megjátssza magát, ugyanúgy, ahogy mindenki mással is megjátssza magát.

A lány szemében azonnal száz néma kérdés jelenik meg, és én máris ki akarok térni az összes elől.

– Jól vagyok, Charlie. – Rámosolygok, mert úgy érzem, az most a helyénvaló. – Csak nem futom a csúcsformámat, ez minden. Menj vissza órára!

Nem mozdul.

Nem mosolyog.

Helyben marad, nem fogadja meg a tanácsomat. A játszóterek rugón himbálódzó műanyag állataira emlékeztet. Azokra, amik rögtön visszapattannak, ha az ember meglöki őket. Az a benyomásom, hogy ha valaki meglökné a lány vállát, a lába ott maradna a földhöz szögezve, úgy dőlne hanyatt, hogy aztán egy pillanattal később megint felegyenesedjen.

Nem emlékszem, hogy hívják ezeket a játékokat, de megjegyzem magamnak, hogy ezt valahogy ki kell derítenem.

Sok mindent megjegyeztem magamnak az elmúlt három órában.

Végzős vagyok.

A keresztnévem Silas.

A vezetéknevem talán Nash.

A barátnőmet Charlie-nak hívják.

Amerikai focizom.

Tudom, milyenek a medúzák.

Charlie félrebillenti a fejét, a szája sarka alig érezhetően rándul egyet. Az ajka szétnyílik, egy pillanatra hallom feszült lélegzetvételét. Amikor végre megszólal, el akarok bújni a szavai elől. Szeretném azt mondani neki, hogy csukja be a szemét, és számoljon el húszig, mert akkorra már olyan messze járok, hogy egészen biztosan nem fogom meghallani, amit kérdez.

– Mi a vezetéknevem, Silas?

A hangja olyan, mint a füst. Puha, illékony, és egy szemvillanás alatt tovatűnik.

Nem tudom, hogy a lánynak nagyon jók-e a megérzései, vagy én leplezem rettenetesen rosszul, hogy semmit sem tudok. Egy pillanatra azon tűnődöm, hogy elmondjam-e neki. Ha elmondom, és hisz nekem, rengeteg kérdésemet megválaszolhatja. De ha elmondom, és nem hisz nekem...

– Szívem! – mondom zavart nevetés kíséretében. *Vajon szívemnek szoktam szólítani?* – Ez meg miféle kérdés?

Felemeli a lábát, amiről eddig azt hittem, hogy a padlóhoz tapad, és előrelép. Aztán még egyet. Tovább halad felém, amíg talán csak úgy félméternyire van. Elég közel, hogy érezzem az illatát. *Liliom.*

Liliomillata van, és ötletem sincs, hogyan ismerhetem fel egyáltalán a liliom illatát, ha közben egyáltalán nem ismerem fel azt az embert, aki előttem áll, és pont a liliom illatát árasztja magából.

A tekintetét nem veszi le rólam egyetlen pillanatra sem.

– Silas – mondja –, mi a vezetéknevem?

Az állkapcsomat mozgatom ide-oda, aztán megint a mosdókagyló felé fordulok. Előredőlök, két kézzel megragadom. Lassan felemelem a fejemet, amíg végül a tekintetem találkozik a lányéval a tükörben.

– A vezetékneved?

A szám megint kiszárad, a szavak akadozva jönnek elő.

A lány vár.

Elfordítom a tekintetemet, és megint a tükörben lévő ismeretlen srácra nézek.

– Nem... nem emlékszem.

A lány eltűnik a tükörből, és a következő pillanatban hangos csattanást hallok. Arra a hangra emlékeztet, amit a halak adnak ki a piacon, amikor az árusok beledobják őket a zsírpapírba.

Puff!

Megpördülök, a lány a földön fekszik lehunyt szemmel, széttárt karokkal. Azonnal letérdelek mellé, és felemelem a fejét. Amint a tarkója elhagyja a padlót, a szeme remegve kinyílik.

– Charlie?

A lány élesen beszívja a levegőt, és felül. Kibontakozik a karomból, és eltol magától, szinte mintha félne tőlem. Azért a közelében tartom a kezemet, hátha megpróbál felállni. Nem teszi. Ott marad a földön ülve, tenyerét a járólapokra préselve.

– Elájultál – mondom neki.

Összeráncolt homlokkal néz rám.

– Tisztában vagyok veled.

Nem szólok többet. Feltehetőleg ki kéne igazodnom az arckifejezéseim, de tanácstalan vagyok. Nem is sejtem, hogy fél, haragszik vagy...

– Össze vagyok zavarodva. – A fejét rázza. – Szóval... te...

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Elhallgat, aztán próbál felállni. Én is felállok vele, de abból, ahogy rám néz, látom, nem tetszik neki, hogy a kezemet felemelve tartom, hátha elveszti az egyensúlyát, és visszazuhan a földre.

Kétlépcsnyit távolodik tőlem, és az egyik kezét keresztbe teszi a mellkasa előtt. A másikat fölemeli, és megint a hüvelykujját kezdi harapdálni. Egy darabig engem tanulmányoz csendben, aztán kivesszi az ujját a szájából, és ökölbe szorítja a kezét.

– Nem tudtad, hogy ebéd után ugyanarra az órára megyünk. – Vádlón mondja ki a szavakat. – Nem tudod a vezetékneveimet.

Megrázom a fejemet. Igaz, ami igaz, ezeket nem tagadhatom.

– Mire emlékszel? – kérdezi.

Fél. Feszült. Gyanakszik. Az érzelmeink egymás tükörképei. Egyszerre minden világos lesz.

Lehet, hogy nem ismerem meg. Lehet, hogy magamat sem ismerem meg. De a cselekedeteink tökéletesen rímelnek egymásra.

– Hogy mire emlékszem?

Megismétlem a kérdést, hogy nyerjek pár másodpercet, amíg a gyanúm kicsit megalapozottabb lesz.

Várja a választ.

– Történelem. – Igyekszem felidézni a legrégebbi emlékeimet. – Könyvek. Láttam, ahogy egy lány elejti a könyveit.

Gondolatban megint elkapom a nyakamat, és szorítani kezdem.

– Jésszusom! – A lány tesz felém egy gyors lépést. – Nekem is ez az első emlékem.

A szívem a torkomban dobog.

A lány a fejét rázza.

– Nem tetszik ez nekem. Semmi értelme.

Higgadtnak tűnik. Higgadtabbnak, mint ahogy én érzem magam. Rezzenéstelen a hangja. Csak a szeme fehérjében látok félelmet.